

πώς κομίση τὴν ἀγγελίαν στρατιωτικῆς ἐπιτυχίας, ἐζήτησε τὸ παράσημον τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου. Ἀλλ' εἶσθε πολὺ νέος! παρετήρησεν αὐτῷ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. — Μεγαλειότατε, ὑπέλαθεν ὁ ἄξιος ἀξιωματικός, δὲν γηράσκομεν εἰς τὸ σύνταγμα Σας τῆς Αὐρηλίας».

Νέα τις ἡθοποιὸς ὑπεκρίνετο ἐν Λονδίῳ τὸ πρόσωπον τῆς λαίδου Ἀννης εἰς τὸν Ριχάρδον Γ'. Ὅταν ἀπήγγειλε τὸ μέρος: «Ἀχ! πότε θὰ εὕρω ἡσυχίαν; — Ποτέ, ἂν δὲ μοῦ πληρώσῃς τὰ τριάκοντα σελλίνια, τὰ ὅποια μοῦ χρεωστεῖς», ἐκραύγασεν εἰς τῶν πιστωτῶν τῆς ἀπὸ τῆς πλατείας.

Ἡ πρώτη φανέρωσις. — Φίλιππος ὁ Ἀγαθός, δούξ τῆς Βουργουνδίας, συνεπέλαξε ἁρτίως ἀσθενείας ἀπώλεσε πάσας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Τὸ δυστύχημα αὐτὸ τῷ ἦτο μᾶλλον ἐπαισθητόν, καθόσον ὀλίγω πρότερον εἶχε μνηστευθῇ μετὰ τῆς ὡραίας πριγκηπέσσης Ἰσαβέλλας τῆς Πορτογαλλίας. Ὅπως ἀποκρύψῃ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν τὴν φαλακρότητα του ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ μικροῦ μέλανος σκούφου. Ἀλλὰ τὸ ἐπιπλάτυμμα αὐτὸ δὲν παρημποδίζε τοῦ νὰ ᾔῃται ἀσχημόνατος, ὡς δὲν παρημποδίζε καὶ τὴν πριγκηπέσσαν νὰ τὸ παρατηρήσῃ.

Ὁ δούξ τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων του κατείχετο ὑπὸ θανασίμου λύπης.

Ἰεράρχης μέγα ἰσχύων ἐν τῇ αὐλῇ ἀνέλαβε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν.

«Αὐθέντα, τῷ εἶπεν, ἡ καλὴ σας πόλις τῶν Βρυξελλῶν εἶναι ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν λύπην τῆς Σῆς ὑψηλότη-

τος. Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ τὴν καταπονήσωμεν;

— Ἀδύνατον! ἀπεκρίνατο ὁ Φίλιππος: τὸ δεινόν μου εἶναι ἀθεράπευτον, καὶ ἐν τούτοις τί δὲν θὰ ἐδίδον ν' ἀγαπηθῶ παρὰ τῆς συζύγου μου;»

Ὁ ἱεράρχης δὲν ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα. Θέλων νὰ διατηρήτῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ δούκους, ἐκήρυξε μεγάλην ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἐφευρέτην μέσου, δι' οὗ νὰ κρύπτεται ἡ φαλακρότης.

Μετὰ τινὰ χρόνον ξένος τις ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ. Τῷ παρουσίασε σκούφον φέροντα ξανθὴν καὶ μακρὰν κόμην τόσον φυσικὴν, ὡς νὰ ἐφύετο ἐπὶ ἀνθρωπίνης κεφαλῆς.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ, ὁ ἱεράρχης ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς. «Τὸ ὄνομά σου; εἶπε ζωηρῶς εἰς τὸν ξένον: τὸ ὄνομά σου, ἐξαίρετε ἀνθρώπε;

— Πέτρος Λορσώ, αὐθέντα, κουρέυς ἐν Διζῶνι.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀξιωμακροῦ αὐτῆς ἡμέρας ὁ Φίλιππος ἔδωκεν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Βρυξελλῶν λαμπρὸν χορόν, καθ' ὃν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡραίαν ξανθὴν φανέρωσιν. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει, ἂν ἡ δούκισσα Ἰσαβέλλα ἠσθάνθη ἔνεκα τούτου πλείονα ἔρωτα πρὸς τὸν Φίλιππον. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Πολλοὶ βεβαίως τῶν ἀναγνιστῶν εὐλογοῦσι τὴν μνήμην τοῦ Πέτρου Λορσώ.

Νέος μαρκήσιος, τοῦ ὁποῦ ἡ εὐγένεια δὲν ἦτο παλαιᾶς χρονολογίας, εἶπεν εἰς τὸν διάσημον κόμητα Γραμμῶν: «Καλημέρα, γηραιὸ κόμη. — Καλημέρα νέε μαρκήσιε.»

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Σολομών — Σόλων

Ἔκυσαν αὐτό: πρῶτος ὁ κ. Π. Ζ. Σάρογλος.

Αἱ κυρίαι Εὐτυχία Μητσοπούλου, Εὐγενία Χωματιανοῦ, Ἐλένη Κολποδίνου, Χαρίκλεια Πανταζή, Μαρία Θ. Παναγοπούλου, Χαρ. Ποσειδῶνος, Ἐλένη Σπηλιοτοπούλου: οἱ κ. κ. Γεωργιάδης, Νικίας Π. Ἰωαννίδης, Ἀντῶνιος Θ. Ματζαβίνος, Κ. Τσουνουκόπουλος, Σωτ. Σακελαρόπουλος, Χρ. Δ. Γεωργαντζᾶς, Π. καὶ Κ. Μαζαράκης, Γ. Βλαχόπουλος καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Πατρίκιος διὰ τοῦ ἐξῆς ἐξαστίχου:

Ὁ Σολομὼν ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν σοφῶν ἡγέτης
δύο ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ἀποθαλόν στοιχεῖα,
ἔγινε Σόλων ὁ κλεινὸς καὶ μέγας νομοθέτης.
Ἀλλὰ δὲν ἦτο αἶνιγμα αὐτό, τῇ ἀληθείᾳ.
Πάντοτε ἐκ τῆς καρδίας τοῦ πρέπει τις
[ν' ἀφαιρῇ]
[ν' ἀποκτῇ τὴν σύνεσιν, τοὺς νόμους νὰ τηρῇ.]

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

«Πάντοτε ἐκ τῆς καρδίας του πρέπει τις ν'
[ἀφαιρῇ];»
Δὲν ἦτο λέγεις αἶνιγμα; ὅχι; τῇ ἀληθείᾳ;
Κακὸν κανόνα ἔθεσες, Πατρίαιε μου φίλε.
— Ἦτο ὡραία, ἡ θεὰ τῆς προσφιλοῦς Ἠπειροῦ,
τὴν κλαῖν' οἱ κλέφτες ἐς τὰ βουνὰ καὶ οἱ βοσκοί
[ἐς τοὺς κάμπους,
τὴν κλαῖνε καὶ μωρολογοῦν τὸ μαῦρο θάνατό
[τῆς,
τὰ πλεῖ' ὁμορφα δημοτικὰ τραγούδια λέν γι'
[αὐτῆς,
Ὀλόκληρ' ἕνας ποιητὴς τῆς ἔγραψε βιβλίον,
καὶ ἄλλος δράμα ἔγραψε ἐς τὴν ὁμορφὴν γυναῖκα.
Δύο ἐκ τῆς καρδίας τῆς ἀπόδαλε στοιχεῖα,
Κ' ἀρίστως θὰ τὴν βδελυθῇς, θ' ἀφῆσθς τὸν κα-
[νόνα.
Θὰ εἶπες, ἡ ὀλόκληρος νὰ ᾔῃται, ἡ νὰ φύγῃ!
Ἀνδὲν πιστεύῃς εἰς ἐμέ, πείσσευσέ τὸν Παράσχον.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ

Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἑτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὡραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ